

והיו יראים מפני הקדוש ברוך
הויא ושם מרים עצם, ובאותה
יראה של הקדוש ברוך הוא עליה
עליהם מים ומתחפשים. מי גרם
לهم? אוטו הנחש, אותן רצעה
שפיטקלים ביה. אף כה התקבלה
- וראיתם אותו זוכרים את כל
מצותה. מאותה יראה שלו:

דבר אחר ובאו האבדים. מי
הם? אלו הצדיק ונכסת ישראל
שנפטרים אובדים. מנין לנו?
נכשת ישראל, שפטות (ירמיה ט) על
מה אבדה הארץ. לא כתוב
אבודה או נאבדת, אלא אבדה
הארץ, זו נכסת ישראל. הצדיק,
שפטות (ישעיהו) הצדיק אבד. לא
כתוב אבוד או נאבד, אלא אבד,
והרי פרשושה.

ואם תאמר, ובאו, מאיזה מקום
באים האובדים הללו? אלא
נכשת ישראל, מן הגלות.
והצדיק, כמו שבארوها, שפטות
(תהלים קכו) בשוב ה' את שיבת
צyon, כדי שישוב למקומו ויבא
להתחבר עם נכסת ישראל. ועל
כן, ובאו האבדים בארץ אשורי,
והשתחוו לה' בהר הקדרש
בירושלים. מה זה אומר? אלא
ההבר הנה שהנדחים בארץ
מצרים, ביכול לא יצאו ישראל
מן הגלות אלא עם השכינה, כמו
שבארوها, ואותם נתקחים
השתחוו לה'.

עוד אמר רבי אבא, כתוב (שם
קכו) ה' ישמר אתה ובו אתה
מעטה ועד עולם. ישמר אתה
ברור, אלא ובו אתה מה זה אומר?
שהרי מי שנכנס לביתו אינו
פוחד. אלא האדם הנה שם
ראשם קדוש לבתו בדברים של
שם העליון, זה נשמר מהכל.
וכשיותא הוא שמדורו לשער
ביתו, זוקף ורואה את שם
הקדוש ומיין (יעי) בפתחו. כשהו
בשער ואיתם אותו ושומר אותו. פשנגן לביתו הוא

דקודשא בריך הוא ומונטרין גראמייהו,
ובההוא דחילו דקודשא בריך הוא סלקא
עליהו מיא ואתבסין. מאן גרים לוין, מהו
נחש, ההוא רצעה דמסתכלאן ביה אוף בכוי
תכלת וראיתם אותו זוכרים את כל מצות יי'
מההוא דחילו דיליה: (עד כאן מההשמות).

דבר אחר ובאו האובדים, מאן אינון. אלין
צדיק ונכסת ישראל. דאקרון אובדים.
מנין. נכסת ישראל, דכתיב, (ירמיה ט) על מה
אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתיב,
אלא אבדה הארץ, דא נכסת ישראל. צדייק,
דכתיב, (ישעיהו) הצדיק אבד, אבוד או נאבד
לא כתיב, אלא אבד, והא אוקמו.

יאי תימא, ובאו, מאן אחר אתין אלין
אובדים. אלא, נכסת ישראל מן גלויה.
צדיק, כמה דאוקמו, דכתיב (תהלים קכו) בשוב
י"י את שיבת ציון, בגין הדיבוב לאטריה,
ויתי לאתחברא בנכשת ישראל. ועל דא,
ובאו האובדים בארץ אשורי. והשתחוו ליה
בהר הקדרש בירושלים, מי קא מירוי. אלא
מלה דא דהנדים בארץ מצרים, בכיכול,
ישראל לא יפקון מן גלויה, אלא בשכינה,
כמה דאוקמו, וαιנו נדים השתחוו ליה.
זו אמר רבי אבא, כתיב, (תהלים קכו) י"י ישמר
אתך ובו אתה מעטה ועד עולם. ישמר
אתך תינח. אלא ובו אתה, מי קא מירוי,
דהא מאן דעתך לבייה לא מסתפי. אלא
האי בר נש דשי רשיימה קדישא לבייה,
במלין דשמא עלאה,hai אתנטיר מפלא. בד
נפיק ההוא דמדוריה לתרעא דבייה, זקייף
וחמי רשיימה קדישא, ועיין (ס"א עי"ז) בפתחיה.
בד נפיק בר נש, הוא אוזיף ליה, ונטיר ליה.
הקדוש ומיין (יעי) בפתחו. כשהו מליה האדים, הוא מליה